

פּרָק 1

עשרים ואחת שנים חלפו מאז נישאו בני הזוג ברונו בעודם צעירים לימים. אולם למרות הזמן שחלף ורצונם העז להיות הורים, עדיין היו חשוכי ילדים. הרופאים כבר מזמן הרימו ידיים. לא אחת הגישו בקשה לאמץ ילד, לא משנה באיזה גיל, אך בכל פעם שהגיע תורם ברשימות האימוץ הארוכות, לאחר שנים ממושכות של ציפייה מורטת עצבים, התאכזבו מחדש. בתור הארוך של אינספור זוגות נואשים שממתינים כמוהם לאמץ ילד היו תמיד זוגות אחרים ששיחרו את פקירי האימוץ וקיבלו את מבוקשם.

גברת ברונו פרצה למשרדי הממשלה, דפקה על השולחן, הזילה דמעות של תחנונים וזעקה כי אין בכוונתה לוותר, נמאס לה לקנא בחברותיה, גם היא רוצה לשמוע שקוראים לה "אימא". נציגה ממשרד הרווחה ניאותה לבקר בביתם של בני הזוג ברונו המתגוררים בשכונת עוני. הדלות במערומיה קיבלה את פניה. היא הזדעזעה מדירתם הקטנה והמוזנחת ומהמקרה הישן שהיה כמעט ריק, וכך פעם אחר פעם נפסלו פניותיהם ובקשותיהם החוזרות ונשנות לאימוץ.

"מצבכם הכלכלי הירוד אינו מאפשר לכם לגדל ילד", היה ההסבר הקבוע שקיבלו מלשכת הרווחה. נואשים עבדו יומם ולילה בעבודות קשות ומפרכות, אך לשווא. "אני מבטיח לך שיבוא היום שתיהפכי לאם", נהג מר ברונו לעודד את אשתו. אך זו ידעה כי להבטחותיו של בעלה אין שום אחיזה במציאות הקודרת.

באישון לילה גשום וסוער צלצל הטלפון בביתם של בני הזוג ברונו. מר ברונו הרים את שפופרת הטלפון, מנומנם ומבוהל. אשתו הביטה בו בדאגה.

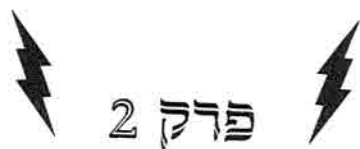
"מה? מי מדבר? אתה רציני? לבוא ממש עכשיו? באמצע הלילה?
איפה???" ירה מר ברוננו צרור שאלות מופתעות לתוך השפופרת.
"מה קרה? מי זה היה?" שאלה אשתו לאחר שסיים את שיחת
הטלפון המשונה.
מר ברוננו נטל את כפות ידיה ולחש, "יקירתי, את אימא! הבטחת
לך שיבוא היום וזה יקרה. הלילה החלום שלנו מתגשם."
"על מה אתה מדבר? מי העז להתקשר אלינו באמצע הלילה?"
שאלה גברת ברוננו בסקרנות ובחררה. וכשלא השיב לה ורק דמע
בהתרגשות, הוסיפה בקול שבור, "די, אתה מפחיד אותי."
"זה עתה התקשרו אלינו ממשדד ראש הממשלה", השיב בעלה
הנרגש. "לא ייאמן, בקשת האימוץ שלנו סוף-סוף אושרה. ממש עכשיו
פעוטה מתוקה כבת שלוש ממתינה לנו, לך ולי, הוריה החדשים."
"אבל... אבל..." גמגמה גברת ברוננו, "אבל זה לא ייתכן. הרי רק
לפני כמה ימים קיבלנו תשובה שלילית ונאמר לנו שבקשתנו לאימוץ
נדחתה שוב. אתה בטוח ששמעת נכון?"
מר ברוננו הנהן בראשו בביטחון, והשניים נפלו זה בזרועות זה.
גברת ברוננו פרצה בככי של אושר ורווחה. לשיחת הטלפון הזו, חשבה,
המתינה שנים ארוכות.

"יקירי, היכן הם קבעו איתך?" שאלה גברת ברוננו כשישבו במכוניתם
הישנה הדרוהרת אל תוך החשיכה.
גשם זלעפות ניתך על שמשות המכונית, מר ברוננו אימץ את עיניו,
ומבעד לעלטה הכבדה המכסה את הכביש הצליח לראות את הדרך רק
במקצתה.
"הם אמרו לי להגיע בזריזות ליער הגדול שמחוץ לעיר", השיב.
"משונה, קשה לי להאמין שבקור הזה יביאו פעוטה רכה ליער
שומם ועוד באמצע הלילה", העירה גברת ברוננו בחשד, "אינני מבינה,
מדוע המסתורין?"
בעלה היה מרוכז בחיפוש הכביש המוביל ליער והתעלם מדבריה.
"האם הבאת את מעטפת הכסף שאספנו?" שאלה. "אני בטוחה
שהם לא יסתפקו בה."
מר ברוננו שתק ולבסוף סיגן מבין שיניו, "לא ייאמן, אבל מי ששוחח
איתי בטלפון אמר שאין צורך שנשלם אפילו פרוטה אחת."

פיה של גברת ברונו נפער. היא חשדה שבעלה מסתיר ממנה משהו. אולי הוא חושש לספר לה ששילם לפקידים הון עתק כדי לשחרר אותם. אולם לגברת ברונו לא היה אכפת, לא הפעם, והיא הייתה קצרת רוח לחבק את בתה החדשה ולהרעיף עליה את תעצומות האהבה שהצטברו בליבה במשך השנים הרבות. הכבישים החשוכים היו ריקים ממכוניות. לפתע אחז מר ברונו היטב בהגה וסובב אותו בתנועה חדה, סטה מן הכביש הראשי בחריקת בלמים ופנה במהירות לשביל עפר עקלקל. "הדריכו אותי בטלפון כיצד להגיע", הסביר לאשתו המופתעת. היא אחזה בזרועו כשהרכב הישן קיפץ בין המהמורות עד שנתקלו בשלט משולש ישן המודיע בכתב נוצץ:

הם לא הבחינו בסמל עטלף שמתנוסס על השלט ומביט בהם.

פנסי המכונית האירו את אדמת היער הרטובה, והברקים שפילחו את השמיים השחורים הורו לבני הזוג ברונו את הדרך. עצי היער העבותים הקיפו אותם סביב. זעקה נפלטה מפיה של גברת ברונו כל אימת שהמכונית קיפצה על האדמה הזרועה אבנים ובורות. "איפה בדיוק הם קבעו איתך?" שאלה בחשש, "היער הענקי הזה אינו נגמר".

"הם אמרו שימצאו אותנו", השיב בעלה בשקט, ולעצמו חשב כי היה עליו להתעקש על מקום מפגש אחר. "הקרקע מלאה ביצות

טובעניות, עלינו להיזהר שחלילה לא נשקע באחת מהן", מלמל.
"מאין לך לדעת?" שאלה גברת ברונו בלי לזכות לתשובה, "אוף, היער הזה מפחיד אותי", אמרה. "יש בו משהו מרושע".
עטלפים התעופפו סביב ונתקלו בשמשות המכונית. אין-ספור העצים שחלפו על פניהם במהירות הבזק נדמו בעיני גברת ברונו לשורות יצורים מאיימים העומדים דום, ממתנים להם ובוהים במכונית הפולשת למשכנם. היא חששה שכמו תמיד מכוניתם הישנה תתקלקל, והם ייתקעו בלב היער ולעולם לא ימצאו אותם, הרי איש ממכריהם אינו יודע היכן הם.
לפתע ראו דמות ניצבת מול המכונית השועטת. מר ברונו מיהר לבלום. הריקת בלמים צורמת התערבה בצווחותיה של אשתו, שכיסתה את עיניה בבהלה וזעקה: "עצור!!!"
לבסוף המכונית נעצרה בקול חבטה עז.
גברת ברונו הסירה את כפות ידיה הרועדות מעיניה ובהתה בזוג המגבים שהמשיכו לנוע על שמשות הרכב. "אלוהים אדירים, פגענו בבת שלנו", לחשה בפניקה.
בני הזוג המבוהלים מיהרו לצאת מרכבם וקרבו אל פעוטה יפהפייה נטולת שיער. הילדה ניצבה זקופה, חיוורת כסיד, מול המכונית שנגעה בגופה הקטן והרזה. עיניה היפות התכווצו בכאב, מסנוורות מן האור העז שבקע מפנסי המכונית.
"מתוקה שלנו, את בסדר?" קראה לעברה גברת ברונו, ודמעות של התרגשות שטפו את פניה. הפעוטה המבוהלת לא השיבה.
גברת ברונו מיששה בדאגה בשתי ידיה את גופה הנוקשה והקר של הפעוטה לוודא שלא נפגעה וחיבקה אותה בחום.
מר ברונו מחה דמעה ולחש לילדה, "מלאכית קטנה שלי, את מרגישה טוב? שמענו חבטה חזקה וחשבנו ש..."
"שש", השתיקה אותו אשתו, "כנראה פגענו במשהו אחר".
הפעוטה החיוורת עמדה בבוץ יחפה, בזקיפות ובסנטר מורם, עיניה ארוכות הריסים פעורות לרווחה, וידיה מאוגרפות לצידי גופה. נדמה שאינה חשה בצינה ובגשם השוטף. היא לא זעה ממקומה, ורק עגילי הזהב הארוכים שלאוזניה התנדנדו ברוח העזה. בגדיה השחורים, ועליהם סמל קטן של עטלף מזהב הפורש את כנפיו, היו רטובים מהגשם ומלוכלכים בבוץ.

גברת ברוננו מיהרה לפשוט את המעיל שלבשה מעל כתונת הלילה
הלבנה שלה ולעטות אותו על כתפיה השבריריות של הילדה.
"יפה שלי, מי הביא אותך לכאן?" שאלה בעדינות, "וראי קר לך
מאוד. ומה קרה לשערותיך היפות?"
הפעוטה הניעה את כתפיה והסירה מעליהן את המעיל, כיווצה את
גבותיה העבות ולא פצתה את פיה גם כשבני הזוג שאלו לשמה. היא
המשיכה לעמוד בפנים חסרות הבעה, סנטרה המחודד זקוף, וסמל
העטלף מזהב שעל בגדיה מנצנץ בחשיכה.
גברת ברוננו הרימה את המעיל מהאדמה הרטובה, הביטה בחשש
לכל עבר ופנתה לבעלה, "יהיה עלינו לדרווח למשטרה. מה גם שחייבים
לתעד ברישומים שאימצנו את הילדה כחוק."
"יקירתי, בואי פשוט נכניס אותה לרכב, ניקח אותה הביתה ונשכח
שהיא מאומצת. אם נתחיל לשאול שאלות, עלולים לדרוש מאיתנו
שוב סכומי עתק וכמו תמיד לפסול את בקשתנו לאימוץ."
"לא!" מחתה אשתו, "אנחנו לא יכולים פשוט לחטוף אותה."
"זאת לא חטיפה, הרי התקשרו אלינו", השיב בהיסוס.
גברת ברוננו הביטה סביב ביער החשוך והקר שהואר במקצת בפנסי
מכוניתם, בעוד דלתותיה הקדמיות נותרו פתוחות, ואחר כך מיקדה את
מבטה בבעלה הניצב מולה רטוב ורועד מקור. "אתה בטוח שהתקשרו
אלינו?" שאלה בחשד. "פתאום יש לי הרגשה שאתה אחראי לצלצול
הטלפון המוזר שהעיר אותנו באמצע הלילה, ושאיש לא דיבר איתך
מעבר לקו". בשיניים נוקשות מקור התרחקה מבעלה בחשש, נזהרת
שלא לשקוע בבוץ. "פתאום יש לי הרגשה שאינני מכירה אותך בכלל".
"יקירתי, אינני מסתיר ממך דבר", השיב מר ברוננו ומבט של אשמה
על פניו.
"נראה לך הגיוני שילדה קטנה תסתובב לבדה ביער באמצע הלילה?"
המשיכה להתעקש. "מה אתה מסתיר ממני? גלה לי מיד!" ואולם
כשהבחינה בילדה המבוהלת ששפתיה כהו מקור, שתקה. היא ליטפה
את ראשה הרטוב של הילדה, אחזה בכף ידה הקטנה והקרה והכניסה
אותה בזריזות למושב האחורי של המכונית, ממלמלת בחשד, "משונה,
נסעת במהירות בין העצים והביצות כאילו אתה מכיר את היער הזה".
הפעוטה, רגע לפני שנכנסה למכונית, נשאה את ראשה והתבוננה
בשמיים השחורים כמו מתקשה להיפרד מהם, מטיפות הגשם

שהתערבבו עם טיפות הזיעה שלה ומהתחושה המענגת של הרוח הקרה הנושבת וחובטת בחוזקה בפניה הלבנות והרטובות. היא האזינה בהנאה לרעש הרעמים וליללות החתולים המרוחקים שהתעמעמו לאחר שדלת המכונית נטרקה אחריה.

הם יצאו מנפתולי היער החשוך ושבּו לכביש הראשי המוביל בחזרה לעיר המוארת בקרני שמש ראשונות.

"הדבר היחיד שהסתרתי ממך הוא שמי שהתקשר אלינו באמצע הלילה ושלח אותנו ליער היה ראש הממשלה בכבודו ובעצמו", התוודה מר ברונו. "ראש הממשלה גם הזמין אותנו ללשכתו ואמר שלא זו בלבד שהאימוץ הזה הוא בחינם, אלא שהממשלה תשלם לנו תמורתו כסף רב. "מהיכרותי את ההגינות שלך חששתי שזה ייראה לך חשוד ותרצי לוותר". ולאחר שתיקה ארוכה הוסיף כמי שקורא את מחשבותיה של אשתו, "קירתי, אף אחד לא מתח אותי. אני משוכנע שזה באמת היה ראש הממשלה בטלפון. אני מכיר את קולו מהרדיו ומהטלוויזיה".

מר ברונו חיקה את ראש הממשלה, ואשתו פרצה בצחוק. "חבל שנטשת את קריירת המשחק שלך", אמרה. "אינני מבינה מדוע כשלת, כישרון המשחק והחיקוי שלך טוב יותר מזה של כל שחקן או חקיין שאני מכירה".

גברת ברונו הסבה את מבטה למושב האחורי, היא צפתה בפעוטה שהצמידה את פניה לחלון והתבוננה בהנאה בשמיים השחורים ובהבזקי הברקים המפלחים אותם, שולחת את ידה הקטנה לחלון ומנסה לתפוס עטלפים שהתקרבו לרכב הנוסע.

"העגילים שלה כנראה נפלו ביער", לחשה גברת ברונו כשהבחינה שאינם ענודים עוד על אוזניה של הפעוטה, ושוב התפלאה כיצד השאירו ילדה כה קטנה לבד ביער הקר. בעלה אחז בכף ידה וחיך, והיא השיבה לו חיוך ולחשה נרגשת: "סוף-סוף אני אימא".